

NORĀDĪJUMI UZ CERĪBU

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Sak. 17:28, Īj. 13:1-15, Jēk. 2:20-22, 1. Kor. 15:11-20, 1. Pēt. 1:18-20, 1. Moz. 22:8.

ATMIŅAS PANTS:

“Arī tas būtu glābiņš man, jo viņa priekšā netiek bezgodis!” (Īj. 13:16)

Britu rakstnieks Viljams Hezlits rakstīja: “Cilvēks ir vienīgais dzīvnieks, kas smejas un raud. Jo viņš ir vienīgais dzīvnieks, kas apzinās atšķirību starp to, kas notiek un to, kā vārētu notikt.”

Viss noteikti nav tā, kā vajadzētu. Tomēr kristietim, kas dzīvo ar Jēzus otrās nākšanas apsolījumu, ir cerība – liela cerība par to, kā viss būs (2. Pēt. 3:13). Viss kļūs tik brīnišķīgs, ka mēs ar grēka aptumšotajiem prātiem (1. Kor. 13:12) nemaz nevaram iedomāties.

Šajā nedēļā, turpinot pētīt jautājumu par ciešanām Ījaba grāmatā, mēs atklāsim, ka pat netaisnās, bezjēdzīgās un neattaisnojamās traģēdijās Ījabs vēl aizvien spēja izteikt cerības vārdus.

Kas bija šī cerība, un ko tā mums stāsta par to, ka arī mēs varam cerēt?

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 26. novembrī.

Melu kūlēji

“Pat muļķis šķiet prātīgs, kamēr klusē,
kamēr lūpas šim ciet, liekas gudrs!” (Sak. 17:28)

Lai arī ko kāds gribētu pateikt par Ījabu, neviens nevar teikt, ka viņš vienkārši sēdēja ar visām savām bēdām un klusi klausījās, ko draugi viņam saka. Tieši pretēji, liela daļa Ījaba grāmatas ir viņa pretošanās tam, ko viņš uzskatīja kā patiesības un maldu sajaukumu. Kā mēs redzējām, šie vīri nebija taktiski un līdzjūtīgi, viņi apgalvoja, ka aizstāv Dievu, attaisnojot to, kas notika ar Ījabu. Un pamatā viņi pateica, ka viņš to visu ir pelnījis vai ka viņš ir pelnījis pat vēl ko ļaunāku! Ikviens doma no šim jau bija pietiekami smaga, bet trīs apsūdzētāji reizē bija par daudz, un Ījabs nevarēja viņiem neatbildēt.

Izlasī Īj. 13:1-14. Kādu metodi Ījabs izmanto, lai atbildētu uz apsūdzībām?

Mēs redzējām 2. nodaļā, ka tad, kad šie vīri pirmo reizi atnāca un ieraudzīja Ījabu, viņi septiņas dienas neteica nekā. Ņemot vērā, kas beidzot sāka nākt ārā no viņu mutēm, klusēšana, iespējams, būtu bijis vislabākais. Ījabs tā noteikti domāja.

Ievēro arī: Ījabs saka, ka šie vīri ne tikai runā melus, bet arī melo par Dievu. (Tas ir interesanti, ja atceramies, kas notika grāmatas beigās – sk. Īj. 42:7.) Noteikti ir labāk nerunāt, nekā teikt ko tādu, kas ir nepareizi. (Kurš gan no mums nav piedzīvojis, cik tas ir pareizi!) Bet šķiet, ka izteikt kaut ko nepareizu par Dievu ir daudz ļaunāk. Protams, ironija bija tāda, ka šie vīri patiesībā domāja, ka, reaģējot uz Ījaba sūdzībām, aizstāv Dievu un Viņa raksturu. Lai gan Ījabs palika neizpratnē, kāpēc visas šīs lietas ir nākušas pār viņu, viņš zināja pietiekami, lai saprastu, ka šo vīru teiktais padara viņus par “melu kūlējiem” (Īj. 13:4).

Kad bija pēdējā reize, kad tu pateici kaut ko nepareizu un ko tev nevajadzēja teikt? Kā tu vari mācīties no šīs pieredzes, lai atkal nepieļautu tāda paša veida kļūdu?

Pat ja Viņš mani nogalinātu

Šo ceturksni mēs sākām ar Ījaba grāmatas beigām, un mēs redzējām, cik labi viss beigās Ījabam izvērtās. Mēs redzējām, ka šausmu pilnajās ciešanās Ījabam patiešām bija, uz ko cerēt. Patiesībā zinot laiku, kādā mēs dzīvojam, un zinot, kādas ir Bībeles beigas, mēs varam redzēt, ka Ījabam bija daudz vairāk uz ko cerēt, nekā viņš, iespējams, tajā laikā spēja iedomāties.

Bet, kad viņa bērni nomira, īpašumi tika atņemti un veselība sagrauta, Ījabam nebija priekštiesības zināt, kā viss beigsies. Tas, ko viņš zināja, bija, ka dzīve pēkšņi ir kļuvusi nejauka.

Vienlaikus pat savu visrūgtāko vaimanu laikā, vēloties, kaut viņš nekad nebūtu dzimis, vai ilgojoties, kaut viņš būtu nomiris uzreiz pēc piedzimšanas, Ījabs vēl joprojām runā par cerību, un šī cerība bija uz Dievu – uz to pašu Dievu, kurš viņaprāt ir negodīgi izturējies pret viņu.

Izlasi Īj. 13:15. Kāda cerība ir atklāta šajā pantā? Ko Ījabs pasaka? _____

“Pat ja Viņš mani nogalinātu, es Viņam uzticēšos.” (NKJV) Kāds spēcīgs ticības apliecinājums! Pēc visa tā, kas ar viņu bija noticis, Ījabs zināja, ka vienīgais un galējais, kas ar viņu vēl nebija noticis – nāve, arī var notikt – ka Dievs arī to varēja pieļaut. Tomēr pat ja tas notiktu, Ījabs arī mirtu, uzticoties Kungam.

“Kristus žēlastības bagātības ir jāpatur acu priekšā. Novērtējiet mācības, ko nodrošina Viņa mīlestība. Lai tava ticība ir līdzīga Ījaba ticībai, lai tu vari teikt: ‘Pat ja Viņš mani nogalinātu, es tik un tā Viņam uzticēšos.’ Turies pie sava Debesu Tēva apsoliņumiem un atceries viņa līdzšinējo rīcību pret tevi un saviem kalpiem. Jo ‘tiem, kas Dievu mīl, visas lietas nāk par labu!’” (E. Vaita “The Advent Review and Sabbath Herald” 1910.g. 20. okt.)

No tīri cilvēciskas perspektīvas Ījabam nebija iemesla cerēt uz kaut ko citu. Bet Ījabs neskatījās tikai no cilvēciskas perspektīvas. Ja viņš tā būtu darījis, kāda tad viņam būtu cerība? Izsakot šo pārsteidzošo ticības un cerības apliecinājumu, viņš pilnībā uzticas Dievam.

Loģisks jautājums varētu būt: Kā Ījabs saglabāja ticību Dievam visā, kas ar viņu notika? Izlasī Īj. 1:1 un Jēk. 2:20-22. Kā šie panti palīdz atbildēt uz šo jautājumu, un ko šai atbildei vajadzētu mums stāstīt par to, cik svarīga mūsu kristīgajā dzīvē ir uzticība un paklausība? (Sk. 13. tēmu.) _____

Norādījums uz cerību

"Arī tas būtu glābiņš man, jo Viņa priekšā netiek bezgodis!" (Īj. 13:16) Šis pants seko tūlīt pēc tā, ko mēs lasījām vakar. Kā tas vēl vairāk apstiprina domu, ka, neskatoties uz visu, Ījabam bija cerība un ka šī cerība bija uz Dievu?

Cik interesants pants pēc tam, kas bija teikts iepriekš! Pat ja Ījabam būtu jāmirst, pat ja Dievs viņu nogalinātu, Ījabs tik un tā uzticēsies Dievam kā Glābējam. Lai gan vienā ziņā šis ir dīvains salīdzinājums, tam tomēr ir liela jēga. Galu galā, kas gan cits ir glābšana, ja ne atbrīvošana no nāves? Un, kas ir nāve, vismaz tiem, kas tiek glābti, ja ne īss atpūtas brīdis, īslaicīgs miegs, kam seko augšāmcelšanās mūžīgai dzīvei? Vai šī cerība uz augšāmcelšanos mūžīgai dzīvei nav bijusi visu Dieva ļaužu lielā cerība visos laikos? Tā bija arī Ījaba cerība.

Izlasī 1. Kor. 15:11-20. Kas tā ir par cerību, kas mums šeit atklāta? Kāpēc bez šīs cerības mums nebūtu vispār nekādas cerības? _____

Arī pēc šī spēcīgā glābšanas apliecinājuma Ījabs saka, ka "viņa priekšā netiek 'hanef'". Šī vārda sakne nozīmē 'pasaulīgs' vai 'bezdievīgs' – šim vārdam ebreju valodā ir ļoti negatīvas blakus nozīmes. Ījabs zināja, ka viņa glābšana atrodama tikai Dievā, tikai dzīvē, kas nodota uzticīgā paklausībā Viņam. Tāpēc Jaunajam un bezdievīgajam 'hanef' nav šīs cerības. Visdrīzāk Ījabs izteica to, ko viņš saprata kā savu "pārliecību par glābšanu". Lai gan Ījabs uzticīgi pienesa dzīvnieku upurus par grēku, mēs nezinām, cik daudz viņš izprata to nozīmi. Pirms krusta notikumiem pat visuzticīgākajiem Kunga sekotājiem, tādiem kā Ījabs, noteikti nebija pilnīgas izpratnes par glābšanu, kāda tā ir mums tagad, pēc krusta notikumiem. Neskatoties uz to, Ījabs zināja pietiekami, lai saprastu, ka šī glābšanas cerība atrodama tikai Kungā un ka šie upuri ir ilustrācija tam, kur meklējama glābšana.

Cerība pirms pasaules iesākuma

Kurš no mums, piedzīvojis kaut ko līdzīgu Ījabam, varētu izteikt šādu spēcīgu cerības apliecinājumu? Viņa vārdi ir mūžīga liecība par viņa ticības un paklausības dzīvi.

Ījabam bija cerība, jo viņš kalpoja cerības Dievam. Par spīti visiem bēdīgajiem stāstiem par cilvēces grēcīgumu, sākot ar Ādama un Ievas krišanu (1. Moz. 3. nod.) un beidzot ar Bābeles krišanu laika galā (Atkl. 14:8), Bībele ir grāmata, kas ir pilna ar atklāsmēm par to, kas stāv pāri tam, ko piedāvā šī pasaule.

“Pasaule ir nodota Kristum un caur Viņu kritašajai cilvēcei nāk visas svētības no Dieva. Viņš bija Pestītājs pirms, kā arī pēc Savas iemiesošanās. Tiklīdz radās grēks, bija arī Pestītājs.” (E. Vaita “Laikmetu ilgas”, 210. lpp.) Un kurš ir Glābējs, ja ne mūsu lielais cerības Avots?

Kā šie panti apstiprina brīnišķīgo cerību, kas ir izteikta šodienas pētījumā citētājā E. Vaitas citātā? Ef. 1:4, Tit. 1:2, 2. Tim. 1:8, 9, 1. Pēt. 1:18-20. _____

Šie panti māca pārsteidzošo patiesību, ka Dievs jau pirms pasaules radīšanas zināja, ka cilvēce kritīs grēkā. Grieķu valodā 2. Tim. 1:9 teikts, ka mēs esam aicināti žēlastībā, kas mums dota Kristū Jēzū “pirms mūžības laikiem”. Šī ir mums dotā žēlastība, “ne pēc mūsu darbiem” (kā gan tie varētu būt “mūsu darbi”, ja mūsu pirms tam nemaz nebija?), bet caur Jēzu. Pat pirms cilvēces rašanās Dievs izdomāja plānu, piedāvājot mūžīgās dzīvības cerību. Cerība neradās pēc tam, kad mums tā kļuva vajadzīga. Nē, tā jau bija sagatavota mums iepriekš.

Kā kristiešiem mums ir tik daudz, uz ko cerēt. Mēs dzīvojam Universā, ko radījis Dievs, kas mūs mīl (Jāņa 3:16), Dievs, kas mūs ir izglābis (Tit. 2:14), Dievs, kas dzird mūsu lūgšanas (Mat. 6:6), Dievs, kas iestājas par mums (Ebr. 7:25), Dievs, kas apsola nekad mūs neatstāt (Ebr. 13:5), Dievs, kas apsola piecelt mūsu miesas no mirušajiem (Jes. 26:19) un dot mums mūžīgu dzīvību kopā ar Viņu (Jāņa 14:2, 3).

“Ko lai mēs par to sakām? Ja Dievs ir par mums, kas būs pret mums?” (Rom. 8:31). Kā tu šo cerību vari padarīt par savu, pat piedzīvojot visas tagadnes cīņas? _____

Cerības vārdi

Izlasi sekojošos pantus. Kādu cerību atklāj katrs no tiem?

1. Moz. 3:15 _____
_____
_____

1. Moz. 22:8 _____
_____

3. Moz. 17:11 _____
_____

Jāņa 1:29 _____
_____

Gal. 2:16 _____
_____

Fil. 1:6 _____
_____

1. Kor. 10:13 _____
_____

Dan. 7:22 _____
_____

Dan. 12:1 _____
_____

Mat. 24:27 _____
_____

Dan. 2:44 _____
_____

Izseko domas attīstībai šajos pantos! Ko tie visi kopā stāsta mums par cerību, kas mums kā kristiešiem ir Jēzū? _____
_____
_____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

No vāka līdz vākam Bībele ir pilna ar brīnišķīgiem cerības vārdiem. "To Es jums esmu teicis tādēļ, lai jūs rastu mieru Manī. Pasaulē jums būs bēdas, bet turiet drošu prātu – Es pasauli esmu uzvarējis!" (Jāņa 16:33) "Redzi, Es esmu ar jums ik dienas līdz laiku beigām." (Mat. 28:20) "Kristus mūs ir izpircis no bauslības lāsta, pats mūsu vietā kļūdams par lāstu." (Gal. 3:13) "Cik tālu ir austrumi no rietumiem, tik tālu Viņš atņem no mums mūsu pārkāpumus." (Ps. 103:12) "Un Es esmu pārliecināts, ka nedz nāve, nedz dzīve, nedz eņģeļi, nedz varas, nedz tagadne, nedz nākotne, nedz spēki, nedz augstumi, nedz dziļumi, nedz kāda cita radīta lieta mūs nespēs šķirt no Dieva mīlestības, kas ir Kristū Jēzū, mūsu Kungā." (Rom. 8:38, 39) "Kad būs mākonī loks, es to uzlūkošu, lai atcerētos mūžīgo derību – starp Dievu un katru dzīvu dvēseli visā miesā, kas uz zemes!" (1. Moz. 9:16) "Redziet, cik lielu mīlestību Tēvs mums ir dāvājis, ka tiekam saukti Dieva bērni un tādi arī esam. Pasaule mūs neatzīst, tādēļ ka tā nav atzinusi Viņu." (1. Jāņa 3:1) "Ziniet, ka Kungs, Viņš – Dievs! Viņš mūs radījis un ne mēs pašī! Viņa tauta un Viņa ganību avis!" (Ps. 100:3) Šie panti ir tikai maza daļa no tā, kas mums ir atklāts Vārdā par to, kāds ir mūsu Dievs un ko Viņš mums piedāvā. Kur mēs vispār varētu gūt cerību, ja ne no tā, kas mums ir atklāts Bībelē?

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kādi Bībeles panti vēl runā par cerību? Kuri no tiem tev ir īpaši svarīgi un kāpēc?
2. Kuras no visām īpašajām adventistu baznīcas doktrīnām tu uzskati par īpaši cerības pilnām?
3. Kā mēs varam mācīties priecāties cerībā, kas mums ir atklāta Bībelē, personīgu pārbaudījumu un reizēm traģēdiju un dzīves grūtību vidū? Kāpēc ir tik viegli zaudēt drosmi, kaut arī mums ir atklāta tik liela cerība? Ko mēs varam darīt praktiskā ziņā, lai paturētu šo cerību vienmēr savā priekšā un priecātos tajā?
4. "Izsaki Dievam cerību, ticību un pateicību. Esi priecīgs, cerības pilns Kristū. Māci sev slavēt Viņu. Šīs ir zāles pret slimībām gan dvēselei, gan miesai." (E. Vaita "Mind, Character, and Personality" 2.sēj. 492. lpp.) Kāpēc slavēšana ir tik svarīga, lai palīdzētu mums palikt cerības pilniem Kungā?